

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβέρυ,
μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟ-
ΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑ-
ΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ Ὁφμαν, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

Καθήμεναι περίξ τραπέζης ἐφυλλολόγουν τὰ ἐπ' αὐτῆς λευκώματα. (σελ. 411)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Πατήρ καὶ θυγάτηρ.

Πρωτῶν τινὰ ἡ γραῖα Μαργαρίτα εἰς-
ἤλθε τεταραγμένη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ
κυρίου Μεϊλλάκ.

— Μίαν εἰδήσιν! εἶπεν, ἔχω μίαν κα-
λὴν εἰδήσιν διὰ τὸν κύριον... Εἶνε κάτω
μία ἀμαξα καὶ εἶνε μέσα...

— Τελείωσε λοιπόν, Μαργαρίτα· ποῦτος
εἶνε μέσα εἰς τὴν ἀμαξαν.

— Ἡ δεσποινὶς Αὐγουστίνη... Μπᾶ!
ἤθελα νὰ πῶ ἡ κυρία Κουρσὺ. Νά! ἔρχε-
ται ἐπάνω, κύριε. Τὸ καλὸ εἶνε πού ἔχο-
με καὶ καλὸν πρόγευμα σήμερον.

Καὶ ὄντως ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ θροῦς
μεταξίνης ἐσθῆτος ἤκούσθη. Ἡ Αὐγου-

στίνη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πα-
τρὸς της.

— Κόρη μου, ἀγαπητὴ μου κόρη! ἀ-
νέκραξεν ὁ γέρον, ἐπὶ τέλους ἐνεθυμήθης
καὶ τὸν γέροντα πατέρα σου...

— Ἀρῶ δὲν ἤλθετε σεῖς νὰ μ' ἴδῃτε,
ἀπεράσισα νὰ ἔλθω ἐγώ!

— Εἶχον πολλὰς ὑποθέσεις.

— Ἄλλὰ τώρα εἶνε διακοπαί.

— Ἐ! μὴ ἐξετάζης... Ἄλλὰ στάσου
νὰ σε ἰδῶ καλλίτερα. Πόσον εἶσαι ὄραία!
Βλέπω ὅτι ὁ γάμος σὲ κατέστησεν ὄραιο-

τέραν. Δὲν σ' ἐρωτῶ δι' ἄλλο τι, διότι μαντεύω ὅτι εἶσαι εὐτυχής.

— Εὐτυχής κατὰ πάντα. Ὁ σύζυγός μου μὲ λατρεύει.

— Καὶ φαίνεται ὅτι θὰ σ' ἐπαραχαΐδουσε.

— Αὐτὸ εἶνε φυσικόν· ὑπάρχει κοινὴ παροιμία διὰ τοὺς πατέρας, ἡ ὁποία λέγει: «Ὁποῖος σ' ἀγαπᾷ σὲ κάμει καὶ κλαίει· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη παροιμία διὰ τοὺς συζύγους, ἡ ὁποία λέγει: «Ὁποῖος σ' ἀγαπᾷ σὲ ὑπακούει».

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λογικόν, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἠγάπων τοὺς συζύγους των.

— Ἀδιάφορον! τοὺς ἀγαποῦν κατὰ διάνοιαν.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε μία προσβολὴ διὰ τοὺς συζύγους· καὶ σὺ δὲν πρέπει ποτέ, Αὐγουστίνη, νὰ γελαῖς τὸν σύζυγόν σου, διότι ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι σοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἴδῃς καὶ νὰ διέλθῃς ἡμέρας τινὰς μετ' ἐμοῦ.

— ὦ! ἓνα ὀλόκληρον μῆνα. Αὐτὴ ἦτο ἀπαιτήσις μου.

— Τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἐδῶ, ὅπως καὶ πρότερον. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀφ' ὅτου ἔφυγες, ὅταν ἦμαι μόνος, γράφω καὶ ἀναγινώσκω ὅσον δύναμαι· ἀλλὰ πάντοτε νομίζω ὅτι εἶμαι πλησίον σου. Νομίζω ὅτι σ' ἐπαναβίβω μικρὰν, ὅπως ἦσο ἄλλοτε, καὶ ὅτι σ' ἐναγκαλιζομαι, ὅπως κατὰ τὸ παρελθόν...

— Καὶ ὅπως τώρα, πάτερ μου! Διότι γνωρίζω ὅτι πάντοτε μὲ ἀγαπᾷς καὶ δι' αὐτὸ σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε.

Ὁ κύριος Μελλάκ ἐθεώρει ἀπλήστως τὴν θυγατέρα του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν αὐτὴν κατὰ πρώτην φοράν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν θαυμάζῃ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδεμία ἐπὶ τῆς γῆς γυνὴ ὠμοιάζε κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Αὐγουστίνη, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διήλθε τὰ ἄθωα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ἔτη, δὲν εὗρεν αὐτὸ ἀρμόζον πρὸς τὴν θέσιν της καὶ ἠσθάνθη πάραυτα βαθυτάτην θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν. Εἶδε μετὰ λύπης ὅτι τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων της δὲν ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμού, ὅτι ἡ κλίνη της δὲν ἤρμουζεν εἰς εὐγενῆ κυρίαν, ὅτι τὸ κομμωτήριόν της ἦτο ἀκομψόν καὶ ἀκαλλώπιστον, καὶ τέλος ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἄλλοτε, ὅτε ἦτο ἔτι μικρὰ, ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ προσκύνητο, ὅτι ἦτο ἔργον ἀδελφίου καὶ ἀμαθοῦς ζωγράφου. Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερε νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὅπως καὶ ἄλλοτε. Ἀλλὰ τις λογισμὸς διήλθε τότε, ὡς ἀστραπή, τὸ πνεῦμά της: «Ἄλλ' ἂν ὁ σύζυγός μου κατεστρέφετο;» Ἐμεδιάσεν ἐπιχαρίτως, κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ ἀπῆντησε μόνη εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: «Θ' ἀπέθνησκον».

Φοβηθεῖσα μὴ λυπηθῇ τὸν πατέρα της, ἡ Αὐγουστίνη δὲν ὠμολόγησεν αὐτῷ τὴν

θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῇ τὸ δωμάτιόν της. Οὐχ ἤττον ἐξεθείασε τὴν μαγειρικὴν τέχνην τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐφάνη θαυμάζουσα διὰ τὴν κομψότητα τοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς της.

— Ἦκουσα ὅτι ἔκαμες εἰς Haussois πολλὰ πράγματα, ὅτι κατέστησες τὴν οἰκίαν σου παλάτιον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Χαλιμάν.

— Ἐφ' ὅσον ἐδυνήθη κατέστησα αὐτὸ κομψόν καὶ θελκτικόν. Ὁ Βενικμίν εἶνε κατατεθελγμένος. Προσεκάλεσε διαφόρους φίλους του εἰς Haussois καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸ κυνήγιον. Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ διοργανώσωμεν καὶ ἄλλας πολλὰς διασκεδάσεις. Δυστυχῶς ὁ σύζυγός μου ἐχρησιμοποίησε πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλα κοινωρελῆ ἔργα διάφορα παλαιὰ οἰκόπεδα καὶ κτίρια, τὰ ὁποῖα ἦσαν περίξ τοῦ ἐργοστασίου· ἄλλως θὰ ᾤκοδόμουσαν λαμπρότατον μέγαρον διὰ τοὺς ξένους μου, τοὺς ὁποίους θὰ προσκαλῶ πάντοτε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν.

— Καὶ εἰς τί ἐχρησιμοποίησε τὰ κτίρια ταῦτα ὁ σύζυγός σου;

— Ἀνήγειρε γηροκομεῖον καὶ πτωχοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας ἐκείνους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐργασθῶσιν.

— Ὡραία ἰδέα! εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Μελλάκ.

— Ἀναμφιβόλως, ὦραία ἰδέα, ἀλλ' ὀλίγον ἀνοφελῆς ἴσως· διότι ἐπὶ τέλους ἐκάστη κοινότης ἔχει καθήκον νὰ διατρέφῃ τοὺς πτωχοὺς της καὶ ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτο διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα εἰς τὰς πλησιεστέρας πόλεις... Καὶ ἔπειτα, αὐτὰ τὰ ἔργα στοιχίζουσι πολὺ.

— Ὀλιγώτερον ἴσως ἀφ' ὅσα ἤθελες δαπανῆσαι προσκαλοῦσα ἑκατὸν ξένους διὰ νὰ διασκεδάσωσιν.

— Ναι! δὲν ἀντιτείνω... Ἄλλ' εἰς αὐτὰ τὰ κτίρια ἐδύνατο κάλλιστα ὁ κύριος Κουρσὺ ν' ἀνεγείρῃ ἓν μέγαλον κατάστημα διὰ τὸ ταμείον τῶν οἰκονομῶν.

— Διὰ τὸ ταμείον τῶν οἰκονομῶν.

— Βεβαίως· εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἰδέα τοῦ κυρίου Κουρσὺ. Διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου ἀπαλλάσσει τοὺς ἐργάτας τοῦ κόπου τοῦ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ περπατῶσιν εἰς τὰς τραπέζας τὰ περισσεύματα τῆς ἐργασίας των. Ὁ κύριος Κουρσὺ δέχεται ἀτάκτως καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα ἔστω καὶ δύο φράγκα καὶ ὀλίγα σολδία, ἅτινα ἤθελον περισσεύσει ἐκ τῆς ἐβδομαδικῆς ἐργασίας παντὸς ἐργάτου. Ἐκαστον δὲ μῆνα κλείει τοὺς λογαριασμούς του μὲ ὅσους ἐκ τῶν ἐργατῶν ἤθελον καταθέσει χρήματα καὶ ἐγχειρίζει εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἓν βιβλιάριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ἀναγεγραμμένα καθ' ἡμερομηνίαν τὰ καταθέντα παρ' αὐτοῦ ποσά. Ἄν τις τῶν ἐργατῶν λάβῃ ἐκτάκτους ἀνάγκας καὶ θελήσῃ νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπέναντι τῶν καταθεθέντων, παρουσιάζει εἰς τὸν κύριον Κουρσὺ τὸ βιβλιάριον του καὶ ἀμέσως οὗτος τῷ δίδει ὅσα χρήματα ἤθελε ζητήσῃ. Εἰς τὸ τέλος δι' ἑκάστου ἔτους ὁ κύριος Κουρσὺ, ὅπως

ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, προσθέτει ἐξ ἰδίων του εἰς ἕκαστον βιβλιάριον τῶν ἐργατῶν του πεντήκοντα φράγκα, οὕτω δὲ διεγείρει τὴν ἀμιλλαν μεταξὺ αὐτῶν.

— Ἄ! πρέπει ν' ἀγαπᾷς πολὺ τὸν σύζυγόν σου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Μελλάκ.

— ὦ! ναι, τὸν ἀγαπῶ πολὺ καὶ συνεννοοῦμεθα θαυμασιῶς· δὲν ἀναμιγνύομαι ποσῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καθὼς ἐκεῖνος δὲν φροντίζει περὶ τῶν οἰκιακῶν.

— Καὶ διευθύνεις μόνη;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσα ἐξοδεύεις κατὰ μῆνα;

— Ἄν τὰ λογαριάσωμεν ὅλα, πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ἔχεις μηνιαῖον εἰσοδήμα;

— Ἐξήκοντα χιλιάδων.

— Ἐξαιρέτα... Ἄλλ' εἶσαι ἀκόμη νέα

καὶ δὲν ἠξέυρεις τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἦνε πάντοτε οἰκονόμος καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου της εἰς μάταια πράγματα. Πρέπει νὰ προβλέπῃ πάντοτε τὰ ἐκτάκτα, δηλαδή τὰ ταξίδια, τὰς ἀσθενείας καὶ ὅ,τι ἄλλο δύναται τὰ συμβῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ σύζυγός της ἦνε ἔμπορος, ὑποκείμενος εἰς ζημίας. Ἐχεις ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσοδήμα, ἔστω! Δὲν πρέπει ὅμως δι' αὐτὸ νὰ μὴ προσπαθῇς νὰ μετριάζῃς τὰ ἔξοδά σου, καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶνε περιττά. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ἀκριβῶς τί στοιχίζει τὸ μὲν, τί στοιχίζει τὸ δέ, καὶ νὰ τηρῇς ἀκριβῆ λογαριασμὸν περὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἐξόδων, δηλαδή πόσα δαπανᾷς κατὰ μῆνα διὰ τοὺς ὑπηρέτας σου, διὰ τοὺς ἵππους σου, διὰ τὰς ἀμαξίας σου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Καὶ τί θὰ ἐνόησῃ τις μ' αὐτά;

— Θά σου δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπιβλέπῃς τὰ πάντα καὶ νὰ ἦσαι ἐνήμερος εἰς ὅλα.

— ὦ! ἔχω πιστοὺς ὑπηρέτας.

— Οἱ ὁποῖοι ἴσως δὲν σε κλέπτουν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπόνως κατασπαταλῶσι τὸ χρῆμά σου. Σὺ ἔπρεπε νὰ ἐξοδεύῃς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, μὲ τὸ ὑπόλοιπὸν ἐκεῖνο θὰ ἐσχηματίζεις μίαν καλὴν περιουσίαν διὰ τὰ τέκνα σου.

— ὦ! διὰ τὰ τέκνα μου!

— Δὲν ἔχεις τώρα, ἀλλὰ θὰ κάμῃς. Σήμερον εἶσαι εἰς τὴν ἑξαψιν τῆς συζυγικῆς σου εὐτυχίας, ἀλλ' ἡ ἑξαψὶς αὕτη θὰ παρέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ τότε θὰ ἐνοήσῃς τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον θ' ἀφήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ὑπάρχει ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶσα γυνὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ περιπτύσωσιν αὐτὴν οἱ μικροὶ καὶ τρυφεροὶ βραχίονες ἐνὸς ἀγγέλου της καὶ νὰ κατασπαζῶνται αὐτὴν τὰ ροδιὰ χεῖλίν του, προσφέροντα συγχρόνως τὴν λέξιν: «Μαμά». Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἀνὴρ, καὶ μάλιστα ὁ ἰδικός σου, τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν λόγων σου ἠνύνησα ὡς τὸν ἐναρετώτερον καὶ τιμιώτερον τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτὸς θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς τοῦλάχιστον τέκνου, ὅπως αἰσθάνῃ τὰς δυνάμεις του ἀναζωογονουμένας καὶ ὀρ-

γώσας πάντοτε πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἥτις αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα, τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πατήρ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν κατεπίσθη μὲν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν περιπαθῶς. Ὁ κύριος Μείλλαν ἐμειδίασε διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῆς θυγατρὸς του.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ νεαρὰ γυνὴ διέμενεν ἐν τῇ εἰρηνικῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς της· τὴν δ' ἐπιούσαν, μόλις ὁ κύριος Μείλλαν ἐξῆλθε μεταβὰς εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ Αὐγουστίνη ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως ἀρξήται τῶν πρὸς τὰς ἀρχαίας φίλας της ἐπισκέψεων της.

Πρώτη, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθη, ἦτο ἡ κυρία Λαγρὰνδ. Τοῦτο δ' ἐπραξε σκοπίμως, διότι ἤθελε νὰ διηγηθῇ τὴν παρουσίαν εὐτυχίαν της εἰς αὐτὴν πρώτην, ἥτις ἄλλοτε κατέκρινε τὸν μετὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ γάμον της καὶ συνεβούλευεν αὐτὴν νὰ νυμφευθῇ τὸν Λέοντα.

Ἡ κυρία Δὲ Λαγρὰνδ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν Αὐγουστίνην, τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ συζύγου της, περὶ τῆς εὐτυχίας της καὶ τέλος περὶ τοῦ βίου, ὃν ἤδη διήγεν. Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἀπέκρυψε τίποτε ἀπ' αὐτὴν ὡμολόγησεν αὐτῇ ὅτι ἦτο κατὰ πάντα εὐτυχὴς καὶ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδόλως μετενόησεν οὔτε θέλει μετανοήσῃ ποτὲ περὶ τῆς ἐκλογῆς της ταύτης.

Ἡ κυρία Λαγρὰνδ ἠκροῶτο μετὰ προσοχῆς τῆς Αὐγουστίνης· ὅτε δὲ αὐτὴ ἐτελείωσεν, ἐψιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ :

— Δυστυχὴς νέα !

Ἡ ἔμμεσος αὐτῆ, οὕτως εἶπεῖν, μομφή, ἡ πλαγία αὐτῆ προσβολὴ ἠνάγκασε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα· οὐχ ἤττον, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της, χάριν ἀδροφροσύνης, παρέκάλεσε τὴν κυρίαν Λαγρὰνδ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ εἰς Haussois.

Κατελθοῦσα τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Λαγρὰνδ, ἡ Αὐγουστίνη διευθύνθη εἰς τινὰ παρὰ τὴν ὁδὸν Rochechouart ταπεινὴν καὶ πενιχρὰν οἰκίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐξωτερικὸν ἦτο ἀθλιὸν καὶ ἐλσεινόν. Ἐρωτήσασα δὲ τὸν θυρωρὸν περὶ τῆς δεσποινίδος Αὐρηλίας Δουμόνδου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι αὐτὴ κατῴκει εἰς τὴν τετάρτην ὁροφὴν.

Ἀναβᾶσα ταχέως τὰς κλίμακας, ἔστη πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν πρόδρομον ὅπως κρατήσῃ τὴν ἀναπνοὴν της, εἶτα δὲ ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα· ὑπῆρέτριά της, ἀτημελήτως ἐνδεδυμένη ἠνέφξεν τὴν θύραν, ἀλλὰ μετὰ τσαούτης προφυλάξεως, ὥστε ἤθελέ τις νομίσει, βλέπων αὐτὴν, ὅτι ἐσκόπει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τινὰ ἀχρεῖον ἐπισκέπτῃν.

— Ἡ δεσποινὶς Δουμόνδου ; εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Εἶνε ἐδῶ ἂν ἡ κυρία ἐπιθυμῇ νὰ εἰσέλθῃ . . .

Ἡ ὑπῆρέτρια ἀπόησε διὰ τοῦ ποδὸς σάρωθρόν τι, τὸ ὁποῖον εὗρισκετο πρὸ τῆς θύρας καὶ ἡ Αὐγουστίνη εἰσῆλθεν. Ὅτε δὲ ἡ ὑπῆρέτρια ἠνέφξεν τὴν θύραν τῆς αἰθού-

σης, ἡ Αὐγουστίνη παρετήρησε μικρὰν τινα ἐξάετιδα παιδίσκην, ρακένδυτον σχεδόν, μὲ πρόσωπον χλωμὸν καὶ μὲ χειρὴ κίτωρα. Ἡ ὑπῆρέτρια ἤρπασε πάραυτα αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ὤθησεν ἐντὶς παρακειμένου τινὸς δωματίου, ψιθυρίζουσα συγχρόνως εἰς τὸ οὖς της ἀκατανόητους τινὰς λέξεις.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠσθάνετο βαθυτάτην λύπην εἰς τὴν θέαν τσαούτης ἀθλιότητος. Ἐπὶ τέλους ἡ ὑπῆρέτρια εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς μεγάλην τινὰ αἴθουσαν, τῇ ἔνευσε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ περιμενῇ ἐπ' ὀλίγον, ὅπως μεταβῇ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δεσποινίδα Αὐρηλίαν.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔρριψε τότε περὶ αὐτὴν βλέμμα ἐταστικὸν καὶ ἀμέσως ἠνύησεν ὅτι τὰ πάντα παρίστανον ὅψιν θλιβεράν. Ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἦσαν εὐτελεῖ καὶ πεπαλαιωμένα, οἱ τοῖχοι κατὰμαυροὶ ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ ἀκαθαρσίας καὶ πολλοὶ ὕλοι τῶν παραθύρων ἦσαν τεθλασμένοι, τὰς ὁποίας εἶχον ἀντικαταστήσει διὰ χάριτος χονδροῦ κεκολλημένον ἐπὶ τῶν θυριδωμάτων.

Ἄν ἡ Αὐγουστίνη εὗρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν χωρικοῦ τινος, μὴ ἔχοντος οὐδεμίαν κοινωνικὴν ἀξίωσιν, δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο τόσον διὰ τὴν ἀπλότητα ταύτην, πρὸς ἣν ἄλλως τε ἦτο ἐξοικειωμένη. Ἄλλ' ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιέμενε τὴν Αὐρηλίαν νὰ βλέπῃ τσαούτην ἀθλιότητα, τῇ ἐφαίνετο μέγα τι καὶ φοβερόν. Βεβαίως ἡ ἀδελφὴ τῆς Αὐρηλίας—διότι κατῴκει παρὰ τῇ ἀδελφῇ της—θὰ ὑπέφερε μεγάλας στερήσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχεν ἀμελήσει ἐντελῶς τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ διασκευὴν τῆς οἰκίας της.

Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθεν ἡ Αὐρηλία. Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξατο, ὅτε εἶδε τὴν Αὐγουστίνην, τὴν ἀρχαίαν μαθήτριαν τῆς κυρίας Ραμῶ, ἐξῆλειψεν ἀπὸ τοῦ νοῦς τῆς κυρίας Κουρσὺ τὰς θλιβερὰς ιδέας, αἵτινες κατέλαβον πρὸς στιγμὴν αὐτὴν Ἡ Αὐρηλία ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν ἀρχαίαν φίλην της.

— Ἄλλ' ἐδῶ κάμνει πολὺ ψῦχος ! ἀνέκραξεν ἐλθὲ εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἐκεῖ δὲν θὰ αἰσθανώμεθα τόσον ψῦχος.

Καὶ ὄντως· ἐντὸς τοῦ κομψοτάτου καὶ φιλοκάλως διασκευασμένου δωματίου τῆς Αὐρηλίας ἔκαιε μεγάλη τις ἔστις, καθιστώσα αὐτὸ θερμότατον. Τὰ πάντα διετηροῦντο ἐν αὐτῷ ἐν τάξει καὶ καθαριότητι, τὰ δὲ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμού. Ἡ μικρὰ κλίνη τῆς Αὐρηλίας ἦτο ἐπιμελῶς ἐστρωμένη δι' ὠρκίων καὶ μετὰ χάριτος κεντημένων κλινσοσκεπασμάτων, τὰ δὲ προσκεφάλαια αὐτῆς ἦσαν περιβεβλημένα διὰ λευκοτάτης καὶ ἐπίσης κεντημένης ὀθόνης· ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἔκειτο ἀγγεῖόν τι πλήρες δροσερῶν καὶ εὐόσμων ἀνθέων, ἄνωθεν δὲ τῆς ἐστίας ἦτο ἀνηρητημένον ὠραιότατον καὶ πολύτιμον ὠρολόγιον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ δωμάτιον τῆς Αὐρηλίας ἦτο μετ' ἀκρας φιλοκαλίας διασκευασμένον.

Ἡ Αὐγουστίνη διηγήθη εἰς τὴν φίλην

της λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὴν ὡμολόγησε τὴν πλήρη εὐδαιμονίαν της.

— Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου, εἶπεν ἡ Αὐρηλία στεναῆσα. Εἶμαι καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως δυστυχῆς, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ καρδιά. Μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἰδῆς· ἤκουσεν ὅτι ἦλθες καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ. Τῇ ὡμίλησα πολλάκις περὶ σοῦ, ὥστε ἡ πτωχὴ Λουίζα ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ σε γνωρίσῃ. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐνόησες ἤδη τὴν θέσιν μας· ἐν βλέμμα ἤρκεσεν ὅπως μαντεύσῃς ὅτι εἴμεθα πτωχοὶ ἀνθρώποι· καὶ ὅμως ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ φαινώμεθα ὅτι εἴμεθα πλούσιοι ! Ἡ ἀτυχὴς Λουίζα ἔγεινε τὸ θῦμα τῆς φαντασιοπληξίας ἐνὸς νέου. Ὁ σύζυγός της εἶνε μὲν ἐξαιρετὸς νέος καὶ κατέχει καλὴν θέσιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο φροντίζει εἰ μὴ πῶς νὰ ἐπιδεικνύεται αὐτὸς τε καὶ ἡ σύζυγός του. Κατ' ἀρχὰς ἡ Λουίζα ἀντέστη εἰς τοῦτο, ἀλλὰ κατόπι συνειθίσε καὶ αὐτὴ εἰς τὰς διασκευάσεις καὶ τὰς ματαιὰς ἐπιδείξεις καὶ ἤδη ἡμέλησε καθ' ὅλα τὴν οἰκίαν της καὶ δὲν φροντίζει οὔτε περὶ τοῦ τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἀφίνει εἰς τὰς φροντίδας τῆς θαλαμηπόλου της Ρόζας. Τὸ περιποιῶμαι καὶ ἐγὼ ἐφ' ὅσον δύναμαι, ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω καὶ ἐγώ ; Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦνται οὐκ ὀλίγα ἐξοδα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐξοδα. Ὁ μισθὸς τοῦ γυναικαδέλφου μου δὲν ἐπαρκεῖ. Ἐνίοτε, ὅταν μένω μόνη—καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνάκις—καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρικτῆς ἀπελπισίας· πολλάκις ἠθέλησα νὰ φύγω ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ νὰ εἰσέλθω ὡς παιδαγωγὸς παρὰ τινὶ μεγάλῃ οἰκίᾳ, ἀλλ' ὁ γυναικαδέλφος μου μὲ ἠμπόδισε πάντοτε μετὰ παρακλήσεων καὶ θωπειῶν. Ἐχω περιουσίαν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα μοὶ δίδουσι τόκον χίλια διακόσια φράγκα κατ' ἔτος. Δίδω ὀκτακόσια εἰς τὴν ἀδελφὴν μου πρὸς διατροφήν μου, μοὶ μένουσι δὲ τετρακόσια διὰ τὰ ἔκτακτα ἐξοδα μου.

— Καὶ σοὶ ἀρκούσιν ;

— Τί νὰ κάμω ; Ἡ Λουίζα πρὸ πολλοῦ μὲ παρακινεῖ νὰ καταγίνωμαι εἰς τὰ ἐργόχειρα καὶ νὰ τα πωλῶ εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν *Melissōn*. Ὁ Θεὸς φυλάξοι ! Νὰ πωλήσω ἀντὶ ὀλίγων φράγκων ἐν ἐργόχειρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσα τῶν ἡμερῶν ἐργασίαν ; ὦ ! τοῦτο εἶνε ἀδύνατον ! Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐργάζομαι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον στολιζῶ τὸ δωμάτιόν μου. Ἐγὼ δὲν φορῶ ἀπὸ αὐτὰ, διότι φέρω πένθος διὰ τὴν μητέρα μου. Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἐργάζομαι, ἂν μοὶ μένη ἀκόμη καιρὸς, διὰ τὸν ἑαυτὸν μου παρὰ δι' ἄλλους ; Τί παράδοξος ἰδέα νὰ νομιζῶσιν ὅτι πρέπει τις νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν πολυτέλειαν ! Αὐτὸ ἐγὼ δὲν το ἐννοῶ. Ἄν ἔχω, ἐνδύομαι, ὅπως πρέπει, ἂν δὲν ἔχω, ἐνδύομαι ὅπως τύχη. Ἄρκει νὰ μὴ γίνωμαι μόνον γελοῖα. Ὅχι, ἀγαπητῇ μου φίλη, εἶμαι πτωχὴ καὶ θὰ ἦμαι αἰωνίως τοιαύτη. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὴν εὐζωίαν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἴμπορῶ νὰ

ἀπλώσω τὰς χεῖράς μου· ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τοὺς καρπούς, ἀλλὰ τοὺς ὠρίμους καὶ οὐχὶ τοὺς ἄωρους. Ἄν ποτε νυμφευθῶ, θὰ ἐκλέξω σύζυγον ἔντιμον καὶ ἐργατικόν, καὶ οὐχὶ ματαιόδοξον καὶ σπάταλον, προτιμῶντα μᾶλλον τὰς ματαίας ἐπιδείξεις ἢ τὴν εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας του . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ κυρία Λουίζα, ἐνδεδυμένη μετ' ἄκρας φιλοκαλίας. Ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῆς ζητοῦσα συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα αὐτῆς.

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἐφέυθη, εἰπούσα ὅτι ἡ Λουίζα ἠγάπα τὰς ματαίας ἐπιδείξεις. Ἐφόρει ἐσθῆτα μεταξίνην, ἐστολισμένην διὰ λεπτοτάτων τριχάπτων, τὴν ὁποίαν σπανίως, αἱ γυναῖκες τῆς κοινωνικῆς τάξεώς της, φοροῦσι κατ' οἶκον.

Διεβεβίωσε τὴν Αὐγουστίνην ὅτι ἐχάρη μεγάλως, γνωρίσασα αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ἤκουσεν ὁμιλοῦσαν τὴν ἀδελφὴν της, ὅτι, διαρκούσης τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς της, θ' ἀνταπέδιδεν αὐτῇ τὴν ἐπίσκεψίν της ταύτην, καὶ τέλος ὅτι, ἐπωφελουμένη τῆς εὐτυχῆς ταύτης περιστάσεως, παρεκάλει αὐτήν ὅπως ἔλθῃ παρ' αὐτῇ τὴν προσεχῆ Παρασκευῇ.

Ἡ Αὐγουστίνη ἔρριψε βλέμμα γοργὸν ἐπὶ τῆς Αὐρηλίας καὶ ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ φίλη της ἐπεθύμει νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ταύτην.

— Δέχομαι, εἶπεν ἡ κυρία Κουρσὺ, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, ἢ μᾶλλον μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ μοι ἀποδώσετε τὴν ἐπίσκεψίν μου ταύτην εἰς Haussois.

— Καὶ κατὰ ποίαν ἐποχὴν;

— Μετὰ δύο μῆνας, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ συζύγου μου.

— Σκέψου καλῶς, Λουίζα, ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία. Θὰ ἦνε βεβαίως πολὺς κόσμος.

— Θὰ ἦνε τούλάχιστον ἑκατὸν προσκεκλημένοι. Θὰ παιζώμεν μίαν κωμῶδιαν, ἔπειτα δὲ θὰ χορευώμεν καὶ θὰ καύσωμεν ὀλίγα πυροτεχνήματα.

— ὦ! θὰ ἦνε ὠραῖον! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα. Τὸ κατ' ἐμὲ δέχομαι εὐχαρίστως.

— Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δὲν τηρήσης τὸν λόγον σου, εἶπε μειδιῶσα ἡ Αὐρηλία. Ἡ Αὐγουστίνη ἀγνοεῖ ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἑκατομμυριοῦχοι.

— Ἐ, βεβαίως, ἀγαπητὴ μου, ὑπέλαβε πικρῶς ἡ Λουίζα· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς Haussois ἀπαιτοῦνται ἑξ ὠραὶ· τί περισσότερο τοῦ νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ τρία φορέματα.

Ἡ Αὐγουστίνη ἔμειδίασεν.

— ὦ! ἐν μόνον ἀρκεῖ καὶ ἅς εἶναι καὶ ἀπλούστατον.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι· μετὰ δύο μῆνας, ὑπέλαθεν ἡ Λουίζα.

— Τώρα εἶπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ποῦ κατοικεῖ ἡ Ἰφιγένεια; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κουρσὺ τὴν Αὐρηλίαν.

— Ὁδὸς Ἀγίου Γερμανοῦ, ἀριθμὸς 17· κατοικεῖ εἰς ἓν ὠραῖον μέγαρον μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ κόμητος δὲ Μαιζονφόρτ.

— Θὰ ἐπισκεφθῶ ἄμέσως αὐτήν.

Καὶ χαιρετίσασα ἀνεχώρησεν, ἀποκο-

μίζουσα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐπισκέψεων τῆς θλιβερᾶς ἐντυπώσεως. Ἡ μὲν κυρία Λαγρανὸν ᾤκτειρεν αὐτήν, ἡ δὲ Αὐρηλία ὑπέφερε σιωπῶσα. Ἠλπίζεν ἐπομένως ὅτι ἡ πρὸς τὴν κυρίαν Μαιζονφόρτ ἐπίσκεψις της θὰ ἐχαροποιεῖ κατὰ τι αὐτήν.

Ὅθεν διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἡ θέα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τοῦ Δὲ Μαιζονφόρτ κατέθελε πάραυτα αὐτήν καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου τῆς φίλης της, ἡ Αὐγουστίνη, κατελθούσα, παρετήρησεν ἐπισταμένως τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτῆς ἠννόησεν ὅτι ἡ φίλη της ἦτο εὐτυχῆς.

Διάφοροι ὑπηρεταί, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἔτρεξαν πάραυτα ὅπως ὑποδεχθῶσι τὴν Αὐγουστίνην, ἥτις μεγάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τούτῳ· ἐσκέφθη δὲ πάραυτα ὅτι τοιούτους ὑπηρετάς δὲν εἶχεν εἰς Hussois καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της, θὰ συνεπλήρου τὴν σπουδαίαν ταύτην ἔλλειψιν.

Ἡ Ἰφιγένεια Δὲ Μαιζονφόρτ ὑπέδεχθη μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν περιπαθῶς.

— Ἐνυμφεύθη κατόπιν ἐμοῦ; εἶπεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

— Ναί, ἀλλ' ἤμην μεμνηστευμένη. Αἱ οἰκογενεαὶ μας εἶχον στενωπάτας σχέσεις· Ὁ πατήρ μου παρέσχεν ἐκδούλευσιν τινα εἰς τὸν κύριον Δὲ Μαιζονφόρτ, οὕτω δὲ αἱ σχέσεις των κατέστησαν τοσοῦτον στεναί, ὥστε κατόπιν ἀπεφάσισαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὰς ἀδιαρρήκτους· συνεφώνησαν δὲ ἐνώσωσι τὰ τέκνα των. Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ συζύγου μου δὲν ὑπῆρχεν ἀντίρρησης, ἡ εὐχὴ αὐτῶν ἐπραγματοποιήθη καὶ τοιούτοτρόπως ἔγεινα κυρία Δὲ Μαιζονφόρτ.

— Μαιζονφόρτ! ὠραῖον ὄνομα, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὅρατον πραγματικῶς, ἀγαπητὴ μου.

— Καὶ ἔτι ὠραιότερον εἶνε τὸ μέγαρόν σου.

— Σοὶ ἀρέσκει; Εἶνε πραγματικῶς ἔργον ἀρχιτεκτονικόν. Ἀλλ' ὅταν εἰσέλθῃς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου μου, ἐκεῖ θὰ θαυμάσῃς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ μεγάρου τούτου. Μᾶς ἐπρότειναν πολλάκις νὰ τὸ πωλήσωμεν καὶ μας προσέφερον δύο ἑκατομμύρια φράγκων, ἀλλ' ὁ ἀγαπητὸς μου Ἀλφρέδος δὲν ἠθέλησε νὰ το πωλήσῃ. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἀπέναντι τοιαύτης ζωῆς, τὴν ὁποίαν διάγω ἐντὸς αὐτοῦ, τί εἶνε δύο ἑκατομμύρια φράγκων;

Ἡ Αὐγουστίνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἔμειδίασεν ἐκ φθόνου μᾶλλον ἢ ἐξ εὐχαριστήσεως, καὶ χαιρετίσασα, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Μαιζονφόρτ, ἀφοῦ προηγουμένως προσεκάλεσεν αὐτήν εἰς Hussois.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς μεγάλως δυσηρέστησε τὴν Αὐγουστίνην. Αὐτῇ, ἥτις ἐπέσυρε πρὸ ὀλίγου τὸν θαυμασμόν τῆς Λουίζης, ἤδη ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοὺς σκώληκας τῆς ζηλοτυπίας καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἀπέναντι

τῆς Ἰφιγενείας αὐτὴ ἦτο μηδέν. Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε ὠραιότερα αὐτῆς ἢ Ἰφιγένεια; Ὅχι, βεβαίως· καὶ ὅμως ὠνόμαζον αὐτὴν κυρίαν κόμησσαν, ἐνῶ αὐτὴ ἔφερε τίθνομα ἀπλῶς κυρία. Ὅποια διαφορά!

Ἡ Αὐγουστίνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, μὴ αἰσθανομένη ἀρκούσας δυνάμεις· ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐπισκέψεις της. Μόλις εἰσελθούσα, ἔμαθεν ὅτι ὁ πατήρ της εὕρισκετο ἐν τῷ γραφείῳ του μετὰ τινος πτωχῆς γυναίκος, ἀκολουθουμένης ὑπὸ τῶν τέκνων της.

— Ὅλους τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς τυχοδιώκτας δέχεται πάντοτε, τῇ εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὑπηρετρία τοῦ πατρὸς της. Θέλει καὶ καλὰ νὰ ὑπερασπίζεται πάντοτε τοὺς πτωχοὺς καὶ ὄχι τοὺς πλουσίους. Δὲν ἀπήντησα ποτέ μου τέτοιον δικηγόρον. Εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα, ποῦ ἓνας κύριος, ὁ ὅποιος εἶχε τὸν τρόπον καλῶς, μοῦ ἔδινε δύο λίρες χρυσαῖς διὰ νὰ τὸν παρουσιάσω εἰς τὸν πατέρα σας, ἀλλ' ἐγὼ, χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ τὰς πάρω, τὸν ἐπαρουσίασα καὶ τοῦ ἐπρόσφερον εἴκοσι χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ εἰς μίαν δίκην ποῦ εἶχεν· ὁ πατέρα σας δὲν ἐδέχθη μὲ κανένα τρόπον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐδέχθηκε νὰ ὑπερασπισθῇ δωρεὰν τὸν ἀντιδικόν του, ὁ ὅποιος βέβαια δὲν εἶχε λεπτόν. Εἶνε πράγματα αὐτὰ, σ' ἐρωτῶ καὶ τοῦ λόγου σου; Ἐξω εἰς τὴν γειτονίαν ἀκούω πολλὰς φορὰς νὰ λέγουν ὅτι ὁ κύριός μου εἶνε πάμπλουτος, κ' ἐγὼ ἡ δυστυχῆς δὲν ἀντιτείνω, ἐπειδὴ σέβομαι τὸ σπίτι, ἐνῶ ξεῦρω καλὰ πῶς ὁ πατέρας σας δὲν ἔχει περιουσίαν· ἂν ἔχῃ, θὰ ἔχῃ μικρὰ πράγματα! Δὲν θὰ προσπαθήσετε σεῖς, κυρία, νὰ τοῦ ἀλλάξετε αὐταῖς ταῖς ιδιοτροπίαῖς ποῦ ἔχει;

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὰς φλυαρίας τῆς ὑπηρετρίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη οὗτος; ἀφοῦ ἐσκέφθη ὠρίμως, ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού ἢ σὰς στέλλει πρεσβευτὴν ἢ ὄχι.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἤξιζε τὸν κόπον νὰ πείσης τὴν παρειάν σου μετὰ τὴν πυγμὴν, ὅπως λύσης τοῦτο τὸ δίλημμα.

— Ὑπομονήν, ὑπομονήν, ὡς λέγει εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Μακιαβέλλη ἡ σεπτὴ μήτηρ σας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος διαφυλάττει ὑπομονήν.

— Βλέπεις, ὅτι ἔχω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ σὲ ἀκούω.

— Ἐὰν στέλλῃ πρὸς ὑμᾶς πρεσβευτὴν, τὸ πράττει, διότι πιστεύει, ὅτι δύναται νὰ το πράξῃ· ἐὰν δὲ πιστεύῃ ὅτι δύναται νὰ το πράξῃ αὐτός, ὅστις εἶναι ἡ σύνεσις προσωπεποιημένη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι αἰ-

σθάνεται ἑαυτὸν ἰσχυρόν, ἐὰν δ' αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἰσχυρόν, οφείλομεν νὰ τον περιποιηθῶμεν. Ἄς σεβώμεθα τὰς δυνάμεις, ἄς ἀπατώμεν αὐτάς, ἀλλ' ἄς μὴ παίζωμεν μὲ αὐτάς· ἄς δεχθῶμεν τὸν πρεσβευτὴν των καὶ ἄς ἐπιδειξώμεν εὐχαρίστησιν, ὅτι βλέπομεν αὐτόν. Οὐδόλως τοῦτο δεσμεύει ἡμᾶς. Ἐνθυμεῖσθε πῶς ὁ ἀδελφός σας ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαθὸν ναύαρχον Κολινύ, ὅστις ἤρχετο ὡς πρεσβευτὴς τῶν Οὐγονότων, οἵτινες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς δύνανται;

— Ὡστε ἐγκρίνεις τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου Καρόλου Θ'.

— Ὅχι, ἄς ἐνοηθῶμεν ἐπικαλοῦμαι ἐν γεγονόσι καὶ προσθέτω : ἐὰν βραδύτερον εὐρωμεν μέσον νὰ βλάψωμεν, ὅχι τὸν ἀπεσταλμένον, ὅχι τὸν πρεσβευτὴν ἢ τὸν κήρυκα, ἀλλὰ ν' ἀρπάσωμεν ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τὸν κύριον, τὸν ὑποκινητὴν, τὸν ἀρχηγόν, τὸν μέγαν καὶ τιμώμενον πρίγκηπα, τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, τὸν μόνον καὶ πραγματικὸν ἔνοχον, ἐννοεῖται ὅμως μετὰ τῶν τριῶν Γκιζη, καὶ νὰ τοὺς κλειδώσωμεν ἐν τῷ φρουρίῳ, ἰσχυροτέρου τοῦ Λούβρου, ὦ! Μεγαλειότατε, ἄς το πράξωμεν.

— Μοὶ ἀρέσκει πολὺ τοῦτο τὸ προῖμιον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Δὲν ἀηδιάζεις, τέκνον μου ; εἶπεν ὁ Σχικώ. Λοιπὸν, ἐξακολουθῶ.

— Ἐμπρός.

— Ἐὰν ὅμως δὲν στέλλῃ πρεσβευτὴν, διατί ν' ἀφίνης ὅλους τοὺς φίλους σου νὰ μυκῶνται ;

— Νὰ μυκῶνται ;

— Ἐννοεῖς, ὅτι θὰ ἔλεγον βρυχῶνται, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς λέοντες.

— Σχικώ, λησμονεῖς ὅτι ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖς, εἶναι φίλοι μου, οἱ μόνοι φίλοι μου.

— Θέλεις νὰ σοὶ κερδίσω χίλια σκουῖδα, βασιλεῦ μου ; εἶπεν ὁ Σχικώ.

— Λέγε.

— Στοιχηματίσον μαζί μου, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι θὰ μείνωσι πιστοὶ εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν καὶ ἐγὼ στοιχηματίζω νὰ σύρω πρὸς τὸ μέρος μου, ψυχῇ τε καὶ σώματι, τρεῖς ἐκ τῶν τεσσάρων, μέχρι τῆς αὔριον ἐσπέρας.

Ἡ πεποιθήσις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Σχικώ, ἐνέβαλε τὸν Ἑρρίκον εἰς σκέψεις, ὧστε δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικώ, συλλογιζέσασαι καὶ βυθίζεις τὴν πυγμὴν σου εἰς τὴν θελητικὴν παρεῖάν σου. Εἶσαι, τέκνον μου, ἰσχυρότερος ἢ ὅσον ἐνόμιζον, διότι ὀφραίνεσαι τὴν ἀλήθειαν.

— Λοιπὸν, τί με συμβουλεύεις ;

— Νὰ περιμένῃς, βασιλεῦ μου. Εἰς τὴν λέξιν ταύτην περιέχεται τὸ ἦμισυ τῆς σοφίας τοῦ Σολομώντος. Ἐὰν ἔλθῃ πρεσβευτὴς, δέχθητι αὐτόν εὐμενῶς· ἐὰν δὲν ἔλθῃ πράξον ὅ,τι βούλῃσαι· τοῦλάχιστον ὅμως ἔσο ἡχαριστημένος μετὰ τὸν ἀδελφόν σου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀρμόζει, πιστεύσῃς σου, νὰ θυσίῃς πρὸς τοὺτους τοὺς ἀστεῖους. Ἡζεύρω, ὅτι εἶναι ἀθλιός, ἀλλ' εἶναι Βαλοῶ. Φόνευσον αὐτόν, ἐὰν το θεωρῆς συμφέρον, ἀλλὰ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνό-

ματός σου, μὴ τον ἐξευτελίῃς· περὶ τοῦτου φροντίζει αὐτὸς οὗτος.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἴδου καὶ νέον μαθήμα, τὸ ὁποῖον μοὶ οφείλεις· εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἀριθμοῦμεν πλέον τὰ μαθήματα. Τώρα δ' ἄρες με νὰ κοιμηθῶ, Ἑρρίκε· πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεθύσω ἕνα μοναχόν, ὁσάκις δ' ἀναλάβω τοιαύτην δυσχερῆ ἐπιχείρησιν, εἶμαι μεθυσμένος ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

— Ἐνα μοναχόν ! μήπως εἶναι ὁ Γενοβετίνος, περὶ τοῦ ὁποῖου μοὶ ὁμίλησας ἄλλοτε ;

— Ἀκριβῶς. Δὲν τῷ ἔχεις ὑποσχεθῆ μίαν ἡγουμένην ;

— Ἐγὼ ;

— Τοῦτο εἶναι ὅ,τι ὀλιγώτερον δύνασαι νὰ πράξῃς ὑπὲρ αὐτοῦ, μεθ' ὅσα αὐτὸς ἐπραξεν ὑπὲρ σοῦ.

— Εἶναι, λοιπὸν, πάντοτε ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ ;

— Σὲ λατρεύει. Ἀλήθεια, τέκνον μου...

— Τί ;

— Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

— Ἐπειτα ;

— Ἐλπίζω, ὅτι μᾶς ἐτοιμάζεις καμμίαν λιτανεῖαν.

— Εἶμαι ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς καὶ ἔχω καθήκον νὰ δίδω πρὸς τὸν λαόν μου τὸ θρησκευτικὸν παραδειγμα.

— Καὶ θὰ μεταβῆς, κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὰ τέσσαρα μεγάλα μοναστήρια τῶν Παρισίων ;

— Ὡς συνήθως.

— Συμπεριλαμβάνεται εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ τῆς ἁγίας Γενοβέρας ;

— Ἀναμφιβόλως, εἶναι τὸ δεύτερον.

— Ἐχει καλῶς.

— Διατί μ' ἐρωτᾷς ;

— Διὰ τίποτε. Εἶμαι περίεργος. Τώρα ἔμαθα ὅ,τι ἐπεθύμουν. Καλὴν νύκτα, Ἑρρίκε.

Ἐνῶ δ' ὁ Σχικώ ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, μέγας θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὸ Λούβρον.

— Ὅριστε, εἶπεν ὁ Σχικώ, εἶναι γεγραμμένον, ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῶ, Ἑρρίκε.

— Λοιπὸν.

— Ἐνοικίασε δι' ἐμέ, τέκνον μου, ἐν δωματίον εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως θὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑπηρεσίαν σου· μὴ τὴν τιμὴν μου, τὸ Λούβρον καθίσταται μὴ κατοικήσιμον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰσῆλθεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τεταραγμένος.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός, εἰσέρχεται εἰς τὸ Λούβρον ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου δουκὸς δ' Ἀνζιού.

— Μετ' ἀκολουθίας ;

— Ὅχι, μόνος.

— Τότε πρέπει νὰ τον ὑποδεχθῶμεν διπλασίως καλῶς, διότι εἶναι ἄνδρετος.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, προσπαθῶν νὰ προσλάβῃ ὑψος ἤρεμον, τὸ ὁποῖον διέψευδεν ἡ ψυχρὰ ὠχρότης αὐτοῦ, ἐμπρός, ἄς συνέλθῃ ἅπασα ἡ αὐλή μου εἰς τὴν

μεγάλην αἰθουσαν καὶ ἄς μ' ἐνδύσῃσι μελανά· ἀρμόζει νὰ φέρῃ τις πένθιμον περιβολήν, ὅταν ἔχη τὸ δυστύχημα νὰ διαπραγματεύηται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ πρεσβευτοῦ.

Ο'

Συνέχεια τοῦ προηγουμένου.

Ὁ θρόνος τοῦ Ἑρρίκου Γ' ἠγείρετο εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

Πέριξ δ' αὐτοῦ συναστίζετο θορυβῶδες καὶ ἐξημμένον πλῆθος.

Ὁ βασιλεὺς ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου μελαγχολικὸς καὶ σύνοφρος.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸν διάδρομον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ τὸν ἀπεσταλμένον.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλις εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως, γινώσκετε τὸ ὄνομα τοῦ πρεσβευτοῦ ;

— Ὅχι, τί μ' ἐνδιαφέρει ;

— Μεγαλειότατε, εἶναι ὁ Βουσύ· δὲν εἶναι οὕτω τετραπλασία ἡ ὕβρις ;

— Δὲν ἐννοῶ πῶς ἐγκρίται ἡ ὕβρις, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, προσπαθῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

— Ἴσως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν τὴν ἐννοεῖ, πλὴν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς αὐτὴν, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη· ἠσθάνετο, ὅτι ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος ἐβραζον πέριξ τοῦ θρόνου του καὶ ἔχαιρεν ἐνδομύχως, ὅτι ἠγείροντο δύο προχώματα τοιαύτης δυνάμεως μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐχθρῶν του.

— Ἄς εἰσέλθῃ ὁ ἀπεσταλμένος, εἶπεν.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τούτων τῶν λέξεων, σιγῇ θανάτου ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, θὰ ἔλεγε δέ τις, ὅτι ἐκ τοῦ βήθους τῆς σιγῆς ἐκείνης ἠκούετο ὁ βρυχηθμὸς τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλέως.

Ὁ Βουσύ εἰσῆλθε μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλά, μετὰ τὸ βλέμμα πρῶτον καὶ μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα.

Οὐδεὶς τῶν περιστοιχούντων τῶν βασιλέα ἐφέλκυσε τὸ ὑπερήφανον βλέμμα τοῦ νέου.

Προὐχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν βασιλέα, ὑπεκλίθη βραθέως, ἔστη ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ περιέμεινε νὰ ἐρωτηθῇ.

— Ὑμεῖς ἐνταῦθα, κύριε δὲ Βουσύ! σὰς ἐνόμιζέ τις εἰς τὸ βῆθος τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἤμην τῷ ὄντι ἐκεῖ, ἀλλ' ὡς βλέπετε ἀπῆλθον.

— Καὶ τί φέρει ὑμᾶς εἰς τὴν ἡμετέραν πρωτεύουσαν ;

— Ὁ πόθος νὰ προσφέρω τὸ ταπεινότατον σέβας μου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἐννοούμενοι ἠτένισαν ἀλλήλους· προφανῶς, προσεδόκων ἀλλοῖαν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ ὀρηκτικοῦ νεανίου.

— Καὶ . . . οὐδὲν πλέον ; εἶπε λίαν ὑπερηφάνως ὁ βασιλεὺς.

— Θέλω προσέσει, Μεγαλειότατε, τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, τοῦ ἐξοχωτάτου δου-

κός δ' Ἀνζιού, τοῦ νὰ ἐνώσω τὸ σέβας αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐμοῦ.

— Καὶ οὐδὲν ἕτερον εἶπεν ὑμῖν ὁ δούξ;

— Μοὶ εἶπεν, ὅτι, μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τῆς βασιλομήτορος, ἐπεθύμει, ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης γινώσκῃ τὴν ἐπιστροφὴν ἐνὸς τῶν πιστοτέρων ὑπηκόων τῆς.

Ὁ βασιλεὺς, σχεδὸν ἀποπνιγόμενος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρωτήσεις του.

Ὁ Σχικῶ, ἐπωφεληθεὶς τῆς διακοπῆς, ἐπλησίασε τὸν ἀπεσταλμένον καὶ τῷ εἶπε:

— Καλὴν ἡμέραν, κύριε δὲ Βουσύ.

Ὁ Βουσύ ἐστράφη, ἀπορῶν, ὅτι εἶχε φίλον ἐν ἐκείνῃ τῇ συνελούσει.

— Ἄ! κύριε Σχικῶ, σὰς χαιρετῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Πῶς ἔχει ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ;

— Ἀριστα! κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, περιπατεῖ μετὰ τὴν σύζυγόν του πρὸς τὸ μέρος τῶν πτηνοκομείων.

— Τοῦτο μόνον ἔχετε νὰ μοι εἴπητε, κύριε δὲ Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε! ἐὰν ὑπάρχῃ ἕτέρα τις σημαντικὴ αἰτήσις, ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού θέλει λάβει τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσῃ ὑμῖν αὐτὴν.

— Κάλιστά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ἐγερθεὶς δὲ σιωπηλὸς τοῦ θρόνου, κατῆλθε τὰς δύο βαθμίδας αὐτοῦ.

Ἡ συνεδρία ἐλύθη.

Ὁ Βουσύ παρετήρησε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὅτι ἦτο περιετοιχισμένος ὑπὸ τῶν τεσσάρων εὐνοουμένων, ὡσεὶ περικελεισμένος ἐντὸς ζῶντος καὶ ἀπειλητικοῦ κύκλου.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ὁ βασιλεὺς συνδιελέγετο μετὰ τοῦ καγκελλαρίου του.

Ὁ Βουσύ προσεποιήθη, ὅτι οὐδὲν εἶδε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τοῦ Σχικῶ.

Ὁ βασιλεὺς ὁμως, ὡς ἐὰν μετεῖχε τῆς συνωμοσίας καὶ ὡς ἐὰν εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀπομογώσῃ τὸν Βουσύ, μετεκαλέσατο παρ' ἑαυτοῦ τὸν Σχικῶ.

Οὗτος ἐχαιρέτισε λίαν ἀβροφρῶνως τὸν Βουσύ, ὅστις ἀντεπέδωκεν αὐτῷ τὸν χιριρτισμόν.

Ὁ Βουσύ μετέβλεπε στάσιν καὶ πρόσωπον. Ἦτο ἡρεμὸς μετὰ τοῦ βασιλέως, εὐπροσῆγορος μετὰ τοῦ Σχικῶ καὶ νῦν ἐγένετο χαρῆς.

Ἰδὼν δὲ τὸν Κουέλον πλησιάζοντα:

— Ἄ! καλὴν ἡμέραν, κύριε δὲ Κουέλε, τῷ εἶπε, δύναμαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς πῶς ἔχει ὁ οὐικός σας;

— Πολὺ κακῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος.

— ὦ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, ὡσεὶ ἐνδιαφερόμενος, τί συνέβη;

— Ὑπάρχει τι, τὸ ὅποιον μὰς στενοχωρεῖ μεγάλως, ἀπήνησεν ὁ Κουέλος.

— Ὑπάρχει τι; εἶπεν ὁ Βουσύ μετ' ἐκπλήξεως: ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἀκούοντες ἰσχυροὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ὑμέτεροι, ὅπως ἀνατρέψητε αὐτὸ τὸ τί;

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν,

ἀπομακρύνας τὸν Σχομβέργ, ὅστις ἐπλησίαζεν, ὅπως μετὰσχῇ τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ὑπέσχετο ν' ἀποβῇ ἐνδιαφέρουσα, δὲν εἶναι τί, ἀλλὰ τίς τοῦτο ἐνόει ὁ κύριος δὲ Κουέλος;

— Ἄλλ' ἐὰν τις στενοχωρῇ τὸν κύριον δὲ Κουέλον, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἄς τον ἀποθήσῃ, ὡς ἐπράξατε ὑμεῖς πρὸς τὸν κύριον Σχομβέργ.

— Ταυούτην συμβουλήν τῷ δίδω ἐγώ, κύριε δὲ Βουσύ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, νομίζω δ' ὅτι ἔχει ἀπόφασιν ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν.

— Ἄ! ὑμεῖς εἴσθε, κύριε δὲ Σχομβέργ, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν εἶχον λάβει τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀναγνωρίσω.

— Ἴσως εἶμαι εἰσέτι κυανούς τὸ πρόσωπον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Ὅχι, μάλιστα δ' εἴσθε πολὺ ὠχρός: μήπως εἴσθε ἀδιάθετος, κύριε;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, ἐὰν εἶμαι ὠχρότατος, τοῦτο προέρχεται ἐξ ὀργῆς.

Μήπως ἐπίσης ὑμεῖς στενοχωρεῖσθε ἀπὸ τι ἢ ἀπὸ τινος, ὡς ὁ κύριος δὲ Κουέλος;

— Ναί, κύριε.

— ὦ! ἐγώ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ἐπίσης ἐγὼ στενοχωροῦμαι ὑπὸ τινος.

— Πάντοτε πνευματώδης, ἀγαπητέ μοι κύριε Μωζιρόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, τῇ ἀληθείᾳ ὁμως, ὅσον παρατηρῶ ὑμᾶς, τόσον μᾶλλον τὰ διεστραμμένα πρόσωπα ὑμῶν μ' ἐμβάλουσιν εἰς φροντίδας.

— Με λησμονεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, στὰς ὑπερηφάνως ἐνώπιον τοῦ Βουσύ.

— Συγγνώμην, κύριε δ' Ἐπερνών, εἴσθε ὀπισθεν τῶν ἄλλων, κατὰ τὴν συνήθειάν σας, ἔχω δὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίζω τόσον ὀλίγον, ὥστε δὲν ὤφειλον ν' ἀπευθίνω ὑμῖν ἐγὼ πρῶτος τὸν λόγον.

Ἦτο περιεργὸν θέαμα τὸ μειδιάμα καὶ ἡ ἀφέλεια τοῦ Βουσύ, εὐρισκομένου ἐν τῷ μέσῳ τῶν τεσσάρων ἐκείνων κεινομένων, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐλάλουν μετὰ τρομερῆς εὐγλωττίας.

Ἔδει νὰ ἦναι τις τυφλὸς ἢ μωρός, ὅπως μὴ ἐννοῆ τί ἦθελον.

Ὅπως δὲ μὴ φαίνεται, ὅτι ἐννοεῖ, ἔδει νὰ ἦναι Βουσύ.

Οὗτος ἐτήρησε σιγὴν, τὸ αὐτὸ δὲ μειδιάμα διέστελλε τὰ χεῖρά του.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξε, τύπτων ταῦτοχρόνως τὸ ἔδαφος, ὁ Κουέλος, ὅστις πρῶτος ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ.

Ὁ Βουσύ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν στέγην καὶ εἶτα ἔφερεν αὐτὸ περὶ ἑαυτόν.

— Κύριε, εἶπε, παρατηρεῖτε πόσον εἶναι ἡχηρὰ αὕτη ἡ αἰθούσα; Οἱ μαρμαρίνοι τοῖχοι καὶ αἱ μαρμαροκονίαι καθιστῶσι τὴν φωνὴν ἡχηράν· ἐνῷ, ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὸ ἀνοικτὸν πεδῖον, οἱ ἦχοι διαιροῦνται, πιστεύω δ' ὅτι καὶ τὰ νέφη λαμβάνουσι τὸ μέρος των. Αὕτη ἡ γνώμη εἶναι ἐκ τῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀνεγνώσατε τὸν Ἀριστοφάνην, κύριε;

Ὁ Μωζιρόν ἐνόμισεν, ὅτι ἐνόησε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βουσύ καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν, ὅπως τῷ λαλήσῃ εἰς τὸ οὖς.

Ὁ Βουσύ ὁμως ἐσταμάτησεν αὐτόν.

— Ὅχι, ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις

ἐνταῦθα, κύριε, σὰς ἰκετεύω, τῷ εἶπε: γινώσκετε πόσον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶναι ζηλότυπος: θὰ ἐπίστευεν, ὅτι κακολογούμεν.

Ὁ Μωζιρόν ἀπεμακρύνθη εἴπερ ποτε ὠργισμένος.

Ὁ Σχομβέργ ἔλαβε τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ μετὰ φωνὴν βαρεῖαν:

— Ἐγώ, εἶπεν, εἶμαι γερμανὸς πολὺ βαρὺς, ἀλλ' εἰλικρινέστατος: ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ὅπως οἱ ἀκροῶμενοι μὲ ἀκούωσιν· ὅσακις ὁμως ἡ φωνή μου, τὴν ὁποίαν προσπαθῶ παντὶ σθένει νὰ καταστήσω σαφῆ, δὲν ἀκούεται, διότι ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνομαι εἶναι κωφός. ἢ δὲν γίνεται καταληπτὴ, διότι ὁ πρὸς ὃν λαλῶ δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ, τότε ἐγώ. . .

— Ὑμεῖς; εἶπεν ὁ Βουσύ, προσηλώσας ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα, ὅποσον μόναι αἱ τίγρεις ἐξακοντιζοῦσι καὶ τὰ ὅποια φαίνονται σκορπιζόντα χειμάρρους φλογῶν, ὑμεῖς; . .

Ὁ Σχομβέργ δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του.

Ὁ Βουσύ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα, εὐρέθη δ' ἐνώπιον τοῦ δ' Ἐπερνών.

Ὁ Ἐπερνών ἦτο ἕτοιμος νὰ ὁμιλήσῃ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Ἴδετε, κύριοι, εἶπε, πόσον ἐπαρχιωτῆς ἔγινεν ὁ κύριος δὲ Βουσύ κατὰ τὴν φυγὴν του μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς δ' Ἀνζιού! ἔχει γένειον, δὲν φέρει κόμβον εἰς τὸ ξίφος του, φορεῖ μαῦρα ὑποδήματα καὶ τερόχρον πῖλον.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ παρετήρουν, ἀγαπητέ μοι κύριε δ' Ἐπερνών. Βλέπων ὑμᾶς τόσον καλῶς ἐνδεδυμένον, ἠρώτων ἐμαυτὸν ποῦ δύναται νὰ φέρῃ τὸν ἀνθρωπὸν ὀλιγοήμερος ἀπουσία: ἰδοὺ ἐγώ, ὁ Λουδοβίκος δὲ Βουσύ, ἄρχων τοῦ Κλερμών, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ λαμβάνω ὡς ὑπόδειγμα καλαισθησίας ἕνα μικρὸν εὐπατριδὴν Γασκόνον. Ἄλλ' ἀφήσατέ με, κύριοι, νὰ διέλθω, σὰς παρακαλῶ εἴσθε τόσον πλησίον μου, ὡστ' ἐπατήσατε τὸν πόδα μου, μάλιστα δ' ὁ κύριος δὲ Κουέλος, τὸν ὅποιον ἠσθάνθητε παρὰ τὰ χονδρὰ ὑποδήματά μου, προσέθετο ὁ Βουσύ μετὰ θελκτικοῦ μειδιάματος.

Διεθῶν δὲ μετὰ τοῦ δ' Ἐπερνών καὶ τοῦ Κουέλου, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σαίν-Λύκ, ὅστις ἠσθάνθη κάθυγον τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ἐνόησεν, ὅτι ἀσύννηθές τι συνέβηκεν. ἐπομένως ἔλαβεν αὐτόν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐξῆλθεν τῆς αἰθούσης.

Παραδόξος ψιθυρισμὸς ἐκυκλοφόρει μετὰ τῶν εὐνοουμένων καὶ τῶν λοιπῶν αὐλικῶν.

— Εἶναι ἀπίστευτον, ἔλεγεν ὁ Κουέλος, τὸν προσέβλεπον καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη.

— Ἐγώ, ἔλεγεν ὁ Μωζιρόν, τὸν προὐκάλεσα καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν πρόκλησιν.

— Ἐγώ, ἔλεγεν ὁ Σχομβέργ, ὕψωσα τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ προσώπου του καὶ δὲν ἐκινήθη.

— Ἐγώ, ἀνεφώνει ὁ Ἐπερνών, ἐπάτησα τὸν πόδα του καὶ δὲν ὠμίλησεν.

— Εἶναι προφανές, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ

έννοήση, εἶπεν ὁ Κουέλος. Κάτι ὑποκρύπτεται.

— Ἐγὼ ἤξεύρω τί ὑποκρύπτεται, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Καὶ τί;

— Γινώσκει κάλλιστα, ὅτι οἱ τέσσαρες ἡμεῖς θά τον ἐφρονέουμεν, δὲν θέλει δὲ νὰ φρονεῖ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασε τοὺς νεανίας, ἐνῶ ὁ Σχικὼ ἐλάλει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τί ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Βουσύ, νομίζω, ὅτι ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι μεγαλοφώνως.

— Θέλετε νὰ μάθητε, Μεγαλειότατε, τί ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Βουσύ; εἶπεν ὁ Ἐπερών.

— Ναί, ἤξεύρετε, ὅτι εἶμαι περίεργος, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τίποτε καλόν, εἶπεν ὁ Κουέλος, δὲν εἶναι πλέον Παρισίνος.

— Καὶ τί λοιπὸν εἶναι;

— Ἀγρότης Παραμερίζει.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δὴλα δὴ;

— Δὴλα δὴ θὰ παροξύνω ἕνα σκύλον νὰ τῷ δαγκῶσθαι τὴν κνήμην, εἶπεν ὁ Κουέλος, καὶ πάλιν νὰ ἴδωμεν, ἐὰν θὰ τὸ αἰσθανθῆ μ' ἐκεῖνα τὰ ὑποδήματα.

— Ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐν σημείον σκοποβολῆς καὶ θὰ το ὀνομάσω Βουσύ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών, θὰ προβῶ κατ' εὐθείαν καὶ ἀπωτέρω. Σήμερον ἐπάτησα τὸν πόδα του, αὐρίον θὰ τον ραπίσω. Εἶναι ψευδανδρεῖος, ἀνδρεῖος ἐκ μικροφιλοτιμίας, ὅστις λέγει κατ' ἑαυτόν: Ἄρκετὰ ἐκτυπήθη χάριν τῆς τιμῆς, τώρα θέλω νὰ εἶμαι συνετὸς χάριν τῆς ζωῆς.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν τὴν ἤκουε πλέον, διότι τὰ βλέμματα του ἀπησχόλει θέαμα ἐξαισιον. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης προέβηκε μεγαλοπρεπῶς ὁ Βουκένταυρος, φέρων ἀναλάμποντα τὸν βενετικὸν λέοντα καὶ σχίζων τὰ κυανὰ ὕδατα τῶν διωρύγων, ἀτινα ἔπληττον ἐν ρυθμῷ αἰ ἑκατὸν κῶπαί του. Πέριξ δὲ τῆς ἡγεμονικῆς σημαίας ἀνεπήδων ἐπὶ τῶν κυμάτων χίλια ἄλλα γόνδολαι, ὡς ὅμας κύκων λουομένων ἐν τῷ θαλασσίῳ ἀφρῶ, καὶ ἡ ὅλη πομπὴ διηυθύνετο πρὸς τὸν λιμένα, ἐνῶ ὁ ἥλιος, ἕτοιμος νὰ ἐξαρκινισθῆ ὀπισθεν τοῦ μαρμαίροντος ὀρίζοντος μαγικῆς ἐσπέρας, ἐκάλυπτε διὰ τῆς χρυσεῆς κόνεως τῶν τελευταίων ἀκτίων του τὰ ἀετώματα τῶν μεγάρων τῆς κατοπτριζομένης ἐπὶ τοῦ πόντου Βενετίας.

Ἄλλ' ἀφινιδίως, ἐνῶ ὁ Ἀντώνιος ἀπεθαύμαζεν ἐν σιωπῇ τὸ θριαμβευτικὸν τοῦτο δράμα, τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ ἐφάνη καταματωμένον. Ὁ ἀνεμος τοῦ πελάγους

ἤρχισε συρίζων μετὰ δυνάμει, ἥτις ἐν τὸς ὀλίγου ἐφθασε τὴν βιαιότητα τῆς θυέλλης. Τὰ διεσκορπισμένα σύννεφα, ἀτινα ἐκυλόντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συνηνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν θόλον μολύβδινον. Ἡ θαλάσσα, καταστᾶσα τρικυμιώδης καὶ ἀπειλητικῆ, ἐμυκάτο καὶ ἔπληττε μετ' ὀργῆς τὴν σφένουσαν τρόπιδά τοῦ Βουκένταυρου, οὐτινος αἱ ἀτακτοὶ κινήσεις παρεῖχον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸν φόβον καταποντισμοῦ. Ὁ λαὸς καταπεπληγμένος συνέρρεεν ἀθρόος παρὰ τὰς προκυμαίας, βάλλων κραυγὰς τρόμου.

Καὶ ὁ Ἀντώνιος ἠσθάνετο, μολοντί ξένος πρὸς τὰς εὐτυχίας ἢ τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος του, τὸν οἶκτον καταλαμβάνοντα τὴν ψυχὴν του ἐπὶ τῷ θεάματι τοῦ κινδύνου ἐν διέτρεχεν ὁ ἀναμενόμενος σωτῆρ τῆς. Αἰφνης διακρίνει ἐντὸς τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν ἀκτὴν, πλοιάριον, φέρον τὰς κώπας του κατὰ πάντα ἕτοιμον, ὅπερ προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ἐτινάσσετο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος. Χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῆ τὸν κίνδυνον, λησμονῶν τὸν τετραυματισμένον βραχίονά του, ρίπτεται ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ λύει καὶ κωπηλατεῖ ταχέως πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βουκένταυρου, ἐνῶ οἱ Πατρίκιοι κραυγάζουν ἐντρομοὶ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς:

— Σώσατε τὸν Δόγην! Σώσατε τὸν Δόγην!

Ἀκολουθοῦντες τὸ πρᾶδειγμα τοῦ Ἀντωνίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ναῦται πεπειραμένοι, ρίπτονται ἐντὸς τῶν λέμβων τῶν καὶ ἀρχίζου νὰ διαγωνίζωνται πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ φθάσουν πρῶτοι εἰς τὸν Βουκένταυρον. Ἄλλ' ἡ τύχη φαίνεται προδήλως εὐνοοῦσα τὸν Ἀντώνιον. Διευθύνων τὸ πλοιάριόν του μετ' ἐπιδεξιότητος σχεδὸν ὑπερανθρώπου, ἀφίνει ὀπίσω πάντας τοὺς ἀμιλλωμένους πρὸς αὐτὸν καὶ κατορθώνει νὰ προσκολληθῆ πρῶτος εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Βουκένταυρου.

Ὁρθίος ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου ὁ Δόγης Φαλιέρος ἀντέτασσε μεγαλοπρεπῆ εὐστάθειαν εἰς τὴν ταραχὴν τῶν περὶ αὐτόν. Ὁ προφανὴς κίνδυνος δὲν τὸν ἔκαμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ ὠχριάσθαι καὶ ὅτε ὁ Ἀντώνιος προτεκόλλησεν εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ναυαρχίδος τὸ πλοιάριόν του ὁ γηραιὸς Δόγης, ἐπανευρίσκων αἰφνης ὄλην τὴν ρώμην καὶ τὴν εὐκινήσιαν τῶν νεκρῶν χρόνων του, ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτοῦ μετ' εὐχερείας καὶ ταχύτητος τελείου νυκτικοῦ. Καὶ ὁ Ἀντώνιος, ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐτυχίαν του, ἀνέλαθε πάλιν τὰς κώπας καὶ μετ' ὀλίγου κατέθεσε τὸ πολύτιμον φορτίον του ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος εἶχεν ὑποστῆ πάσας τὰς προσβολὰς τῆς καταγίδος. Ἄλλὰ, καίτοι καταβεβρεγμένος καὶ κεκοπιακῶς, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ καλύτιον προτοῦ εὐχαριστήσθαι τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ λαὸς παρηκολούθει αὐτὸν ἐπευφημῶν, ἀλλὰ τὰ πνεύματα δὲν εἶχον ἐτι ἀπκλαχθῆ τοῦ καταλαβόντος αὐτὰ τρόμου. Ἡ θνήσκουσα ἡμέρα ἐφαίνετο ὅτι ἐ-

τελείωσε δι' ἀπασιῶν οἰωνῶν καὶ γέροντες τινες εἶχον παρατηρήσῃ μάλιστα, κιννοῦντες τὴν κεφαλὴν, ὅτι ὁ Δόγης, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχε διέλθῃ κατὰ λάθος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγχύσεως, ὑπὸ τὰς δύο στήλας, αἵτινες σημειοῦσιν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τὸν τόπον τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ πλήθους, χωρὶς κανεὶς νὰ προσέξῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόχθων οὐδ' εἶχε κάμη καὶ αἰσθανόμενος ζωηρότερον ἤδη τὸν πόνον τῆς πληγῆς του, ἐφθασε βραδέως καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ὑπὸ τὸ περιστύλον τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου. Μεγάλῃ ἐπομένως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εὐγενῆς τις ἀπεσταλμένος ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ Δόγην.

Ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος προσῆθη βήματα τινα εἰς ὑπάντησιν τοῦ σωτῆρός του.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, σήμερον ἀπέδειξας θάρρος, ὅπερ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Πᾶσα ἀρετὴ πρέπει νὰ ἀμείβεται. Δέξου λοιπὸν τὸ βάλαντιον τοῦτο καὶ ἂν αἰ τρεῖς χιλιάδες φλωρίων τὰ ὅποια περιέχει δὲν σὲ φθάνουν, ὁμίλει ἐλεύθερα. Σήμερον δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀρνηθῶ τίποτε. Ἄλλ' ἡ συνάντησίς μας αὕτη ἄς εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ γηραιὸς Δόγης ἐφάνη καταλαμβανόμενος ὑπὸ ζωηρᾶς συγκινήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον καὶ τὸ αἰσθητὸν πρόσωπόν του ἐπορφυρώθη.

Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν ἔδωκε προσοχὴν. Κατευχαριστημένος ὅτι διὰ τοῦ κινδύνου ἐν διέτρεξε κατάρθωσε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ μικρὰν τινα περιουσίαν, ἐχαιρέτισε βθέως καὶ ἐξῆλθε λησμονῶν τὰς ὀδύνας του, χάριν τῆς εὐτυχίας του.

Β'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος, φέρων τὴν ἡγεμονικὴν ἀλουργίδα καὶ κύπτων ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάρου τῶν Δογῶν, παρετῆρει κάτω ρεμβάζων, τὸν εὐθυμον τῆς Βενετίας λαόν, παραδιδόμενον εἰς παντὸς εἶδους διασκεδάσεις καὶ ἐορτάς, ὡς διενήργει ἡ Δημοκρατία ἐπὶ τῆ στέψῃ τοῦ νέου ἄρχοντος. Ὁ παιδικὸς φίλος τοῦ Βοδοέρης, καθήμενος πλησίον αὐτοῦ, ἐξῆταξεν ἀνησυχῶς τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἔφερε τὰ σημεῖα μυστικῆς κατήφειας καὶ θλίψεως, ἥς ἀνεζήτει τὸ μυστήριον. Οἱ δύο ἄρχοντες ἦσαν μόνοι ἐν τῷ εὐρεῖ μεγάρῳ.

— Αἱ λοιπὸν, Φαλιέρε, διατί εἶσαι μελαγχολικός; Ὁ χρυσοῦς ὄγκος τοῦ δουκικοῦ στέμματος ἐβάρυνεν ἀπὸ τοῦδε τὸ μέτωπόν σου;

Ἡ ἀπότομος αὕτη ἐρώτησις ἀπῆρσεν εἰς τὸν γηραιὸν Δόγην. Ἄλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐκλογή του ἦτο ἔργον ἀποκλειστικῶς τοῦ Βοδοέρη, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τοῦ εὐπατρίδου τούτου ἦτο ἀπεριόριστος, καὶ κρύπτων τὴν δυσἀρέσειάν του

ἀπλήρησεν ἀδιαφόρως ὅτι ἐσκέπτετο τὰς φροντίδας ὑπ' ὧν περιεκυκλούτο ὡς ἐκ τῆς ἀπαύστου παρουσίας τοῦ γενοῦνησιῦ στόλου παρὰ τὰ ὕδατα τῆς Βενετίας.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία; ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης. Αὐταὶ αἱ μηδαμηνότητες σκοτίζουσιν τὸ πνεῦμά σου; τὸ σχέδιον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πόλεως θὰ συζητηθῆ ἐν τὸς ὀλίγου ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Ἐπομένως ἡ εὐθύνη δὲν δύναται ποσῶς νὰ σὲ βρῦνῃ... Δὲν ἤλθα νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τοῦ πολέμου σήμερον. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου εἶνε ἄλλος καὶ δὲν ἐνδιαφέρει παρὰ σέ. "Ἄν τὸ μαντεύσης!.. "Ἐρχομαι νὰ σοῦ προτείνω... ἔν συνοικέσιον.

— "Ἐν συνοικέσιον! τί τρέλλαι! ἐκράυγασεν ὁ Δόγης στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν φίλον του. "Ἐν συνοικέσιον! ἀλλ' ἀγαπήτέ μου, ἔχω ἄλλας σκέψεις ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως δὲν ἐγγίζει ἀκόμη καὶ ἐλπίζω μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὅτι ἔως τότε ἡ Ἀδριατικὴ θὰ ἴδῃ πρότερον τὰς νίκας μου καὶ θὰ δεχθῆ μετὰ περισσοτέρας ὑπερηφανείας τὸν δακτύλιον τῆς μνηστείας, ὃν τῇ ρίπτει πᾶς νέος Δόγης ἀνακηρυσσόμενος!

— Ἀλλὰ ποῖος σοῦ ὁμιλεῖ περὶ τῆς Ἀναλήψεως καὶ περὶ τοῦ αὐστηριώδους γάμου τῶν Δογῶν μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς; ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης. Ἡ θάλασσα εἶνε τόσῳ πιστὴ σύζυγος, ὥστε νὰ τὴν ἐρωτεύεται τις διαρκῶς; Δὲν γνωρίζεις τὰς ἀπιστίας τῆς; Ἐλησμώνησες ὅτι ἐκάστους δέχεται καὶ νέον δακτύλιον ὡς φόρον δουλείας ὃν τῇ ἀποτίουν οἱ ἠγεμόνες τῆς Βενετίας; Ἐπίστευα, Φαλιέρε, ὅτι ἀπαξ καταλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν θὰ ἐφρόντιζε; νὰ ἐκλέξῃ ὡς σύντροφον τὴν ὠραιότερην παρθένον τοῦ κόσμου.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν μου; εἶπεν ὁ Δόγης. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν μόχθων τῆς ζωῆς; Καὶ ἔπειτα πῶς θὰ ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω τόσῳ ἀργά; Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς γελοῖον;

— Ὡς πρὸς τί; ἐξηκολούθησεν ὁ Βοδοέρης; Μήπως ὑπολογίζεις τὴν ζωὴν σύμφωνα πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἐτῶν καὶ τοὺς καταβληθέντας μόχθους; Μήπως τὸ ζῆφος τοῦ Δόγου τῆς Βενετίας εἶνε βραῦν διὰ τὴν χεῖρά σου; Μήπως ὅταν ἀνέβαινε; τὰς βαθμίδας τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου ἐκάμφθησαν ὑπὸ τὸν πορφυροῦν μανδύαν τὰ γόνατά σου;

— Ποῖος τὸ λέγει; ἀνέκραξεν ὁ Φαλιέρος διὰ φωνῆς βροντώδους. "Ὅχι, μὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον, οὔτε ὁ βραχίον μου εἶνε ὀλιγώτερον ἰσχυρὸς οὔτε ἡ χεῖρ μου ὀλιγώτερον ἀσφαλῆς ἢ ἐν καιρῷ τῆς νεότητός μου. "Ἄς παρουσιασθῆ περίστασις καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνασαι ἀκόμη, ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης, νὰ δρέψῃς τὰ ὠραιότερα τῆς ζωῆς ἄνθη καὶ ἂν ἀνυψώσης εἰς τὸ ὑπερτάτον ἀξίωμα τὴν γυναῖκα ἣν θὰ σοῖ προτείνω, ὅλη ἡ Βενετία θὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμάζουσα τὸ διάβημά σου.

1. Ἐθῆμον τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας, καθ' ὃ πᾶς νέος Δόγης ἐμνηστεύετο τὴν Ἀδριατικὴν.

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς ταραχῆς, ἣτις ἐγαλβάνιζε τὸ γηραιὸν σῶμα τοῦ ἀρχοντος, ὁ πονηρὸς Πατρικίος ἤρχισε νὰ τῷ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς καλλονὰς καὶ τὰς χάριτας, αἵτινες διέκρινον τὴν νέαν κόρην, ἣς ἐπρόκειτο νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα. Ἐκάστη δὲ λέξις του, εἰκονίζουσα προκλητικῶς τὰς ἀπολαύσεις ἃς ἐμελλε νὰ δοκιμάσῃ, ἂν συγκτενεῖεν εἰς τὸν γάμον, παρήγε ζωηροτάτην αἰσθησὶν ἐπὶ τοῦ Φαλιέρου. Αἱ ἐξηγητημένα αἰσθήσεις του ἀνεζωογονοῦντο. Καὶ μὴ ἀντέχων περισσότερον:

— Ποῦ εἶνε, τῷ λέγει, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς τὸν ὁποῖον μοῦ ἀποκαλύπτεις;

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ἡσύχως ὁ Βοδοέρης, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ ὁμιλῶ περὶ τῆς ἐγγονῆς μου.

— Τῆς ἐγγονῆς σου; Βοδοέρη, ἐτρελλάθης! Καὶ δὲν εἶνε νυμφευμένη πρὸ τόσου καιροῦ μὲ τὸν Βερτούκκιον Νέολον;

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀνεψιᾶς μου Φραγκίσκας; τὴν κόρην αὐτῆς σοῦ προτείνω. Ὁ Νέολος ἐχάθη, ὅπως γνωρίζεις, ἐν ναυμαχίᾳ τινί. Ἡ χήρα του ἀπαρηγόρητος, ἔβγεινε καλογραῖα ἐν Ρώμῃ, ἐγὼ δὲ ἀνέθρεψα τὴν κόρην τῆς, τὴν Ἀννουτσιάταν, εἰς ὠραῖόν τι ἐρημητήριον, ὅπου ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μου ηὔξῃθη εἰς χάριν καὶ καλλονὴν. Σήμερον εἶνε μόλις δεκαεννέα ἐτῶν. Καὶ θὰ σοῖ εἶνε ὑποταγμένη ὡς τέκνον σου καὶ ἀφωσιωμένη ὡς σύζυγος εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν εὐεργεσίαν, ἣν θὰ τῇ κάμῃς.

— Ἀλλὰ θέλω λοιπὸν νὰ τὴν ἰδῶ! ποῦ εἶνε; ἐκράυγασεν ὁ Δόγης, οὐτινος ἡ φαντασίαι ἐθερμαίνετο ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ εὐτυχίας τόσον εὐκόλου.

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ἐξερχόμενος τοῦ Ὑπερτάτου Συμβουλίου, ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος συνήντησε πράγματι κατὰ τὴν διάβασίν του τὸν μαργαρίτην τῆς καλλονῆς, ἐρ' οὐ ὁ φιλόδοξος Βοδοέρης ἐβάσιζε τὰς μυστικὰς ἐλπίδας του. Καὶ εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ὁ Δόγης ἠσθάνθη φρίσσαν ὅλον τὸ σῶμά του.

Ἡ Ἀννουτσιάτα ἦτο πράγματι ἡ χαριεστέρα κόρη τῆς Βενετίας. Καὶ ὁ Βοδοέρης ἀπὸ ἡμερῶν τὴν ἐδίδασκε τὸ πρόσωπον ὅπερ τῇ προώριζε νὰ παίξῃ. Ἡ ἀθῶα νεκρὴ ἦτο ἀγνόητος ἀγγελικῆς. Ἡ ἀπλή καρδίαι τῆς δὲν ἤξευρε τί ἐσήμαινε πάθος. Μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης ὑπέκυπτε, χωρὶς νὰ ζητῇ τὴν ἐξήγησιν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα νεύματα τοῦ συγγενοῦς τῆς, ὅστις ἐξεπροσώπει τὸ ἀξίωμα τῆς οἰκογενείας καὶ ὅστις ἦτο ὁ προστάτης αὐτῆς. Εἶχε διαταχθῆ ὑπ' αὐτοῦ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ὅπως ἐμφανισθῆ ἔμπροσθεν τοῦ Δόγου καὶ νὰ τῷ ἀποτείνῃ λέξεις τινας ὑπαγορευθεῖσας αὐτῆς, ὧν ἠγνοεῖ ἐντελῶς τὴν σημασίαν. Ἡ πρῶσιαι τοῦ ἀρχοντος δὲν τῇ προὔξενησεν οὐδένα φόβον, ἀλλὰ μειδιῶσα παρετήρησε τὴν ταραχὴν του καὶ γονυπετοῦσα ὅπως ἀσπασθῆ τὴν χεῖρά του, ἣν τῇ ἔτεινε τρέμων:

— Κύριέ μου, τῷ εἶπε διὰ παιδικῆς φωνῆς, ἀληθῶς θὰ μου κάμῃτε τὴν τιμὴν νὰ μὲ θέσητε εἰς τὰ δεξιὰ σας ἐπὶ τοῦ

δουκικοῦ θρόνου; Ὅα ἤμην, πράγματι πολὺ εὐτυχῆς!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν μαθήματα τοῦ Βοδοέρη. Τὸ πτωχὸν παιδίον δὲν ὑπόπτευε ποσῶς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν συνίστατο εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τῆς ἡγεμονίδος καὶ ν' ἀνυψωθῆ εἰς περιωπὴν περιουσίας καὶ τιμῆς ὑπέροχον. Ἀλλὰ δὲν ἐδύνάτο βεβαίως νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ Βοδοέρης τὴν μετεχειρίζετο ὡς ἀπλοῦν ὄργανον τῶν πολιτικῶν του σχεδίων. Καὶ ἂν κανεῖς τ' ἀπεκάλυπτε τὴν εἰδεχθῆ συμφωνίαν, δι' ἣς ἡ νεότης τῆς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ἐπωλοῦντο εἰς τὸν ἐστεμμένον πρεσβύτην, δὲν θὰ ἠγνοεῖ πάλιν τίποτε ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Φαλιέρος ἔμενε ἀπολιθωμένος ἐξ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ Βοδοέρης, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον καὶ εἰς τὰ παραμικρότερα κινήματά του, συνέχαιρεν ἐνδομύχως ἐκυτὸν ἐπὶ τῇ ταχείᾳ ἐπιτυχίᾳ. Καὶ ὅταν ὁ Δόγης, συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ἤρχισε νὰ συλλογιζέται πόσον ἀστείχ ἤθελε φανῆ εἰς τὸν λαὸν ἡ σύζυξίς του μεθ' ἐνός παιδίου, ὁ Βοδοέρης ἤλθεν εἰς βοήθειάν του, κατενίκησε τοὺς δισταγμούς του καὶ συνεφώνησεν ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ νὰ τελεσθῆ ὁ γάμος κρυφίως, ἡ δὲ Δόγισσα νὰ παρουσιασθῆ μετὰ τινα χρόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπὸ πολλοῦ μὲν ὡς σύζυγος τοῦ Φαλιέρου, διχόμενουσα ὅμως ἐν τινι τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας, ἐρ' ὅσον ὁ Φαλιέρος ἦτο πρέσβυς τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀδρινίων.

Ἐπεται συνέχεια.

M ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.]

Ἐβιὲ Μαριέ: **Οἱ Μελλόνυμφος τῆς Σπιτιζέβερης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccan: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ἐένου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. "Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων, Τόμοι 2. Δραχ. 5. [5.50]

Στεφάνου Θ. Ἐένου: **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4. [4.50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιγῶν 8 διηγήματα. Δραχ. 1. [1.20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας**. Δραχ. 3. [3.30]

Γεωργίας Σάρδης: **Ἄων Ἀεῶνης**, μετάφρασις I. Γοῖδ. Σκυλίση Δραχ. 1.50. [1.80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: **Τὰ Δύο Λίβνα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δὰς: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοστὰ δραχμὸν Ἐπαθλον**. λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτεγάζα: **Ἰγυεινὴ**, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, λατροῦ. Δραχ. 4. [4.30]

Νικολέου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγικῆς**. Δραχ. 4. [4.30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῆς Λουκίση τῆς Πλακεντίας**, φυλλάδιον Α'. λεπ. 40. [45]